

foretages Noget, som kunde stride imod Bankens Octroy og Reglement, og han derom ikke med Repræsentanterne kan blive enig, da at gjøre Paaanke mod dentagne Beslutning, og foranstaltte Dvæstionen paakjendt ved høieste Ret. Sely i det store Spørgsmaal, som i 1837 verserede imellem Regjeringens og Bankens Bestyrelse om de 12 Millioner, hvilket egentlig gik ud paa en Fortolkning af Decretens § 1 Litr. B, viste Regjeringen sig ingenlunde tilbøielig til sely at ville tiltage sig Afgjørelsen af dette Spørgsmaal; og jeg er overbevist om, at, dersom der ikke havde fundet en Overenskomst Sted, vilde Afgjørelsen være bleven overdraget til en Domstol, som var sammensat paa den af Generalprocureuren dengang i hans Betænkning yttrede Maade. Dersom Thinget nu maatte bestemme sig for at tilføie Loven en saadan Bestemmelse som den, der indeholdes i Forslaget under Nr. 37, Landsthinget maatte tiltræde den og Kongen stadfæste den, da vilde det vel ikke kunne tilføie Banken synderlig Skade i dette enkelte Tilfælde; men Beslutningen vilde, hvad enten den indskrænkede sig til Thinget alene, eller den blev tiltraadt af Landsthinget og Kongen, staae som en farlig Præcedens, for at man i en følgende Tid ogsaa kunde søge paa samme Maade efterhaanden at fratage Banken dens Rettigheder og Friheder. Naar Finantsministeren maatte kunne være tjent med, at Statskassens Beholdning kom til for Størstedelen at bestaae af Creditbeviser, hvad der vistnok især i den første Tid, forinden der var paaløben nogen Rente, vilde blive Tilfældet, vilde, som jeg før tillod mig at bemærke, Banken neppe kunne lide noget Synderligt derved, eller den omhandlede Bestemmelse have nogen Indflydelse paa at indskrænke Bankens Sedler i Omløbet. Jeg behøver vist ikke, mine Herrer! at bringe Dem i Erindring de store Dpoffrelser, som Ciendomsbesidderne have maattet gjøre, for at tilveiebringe den Fasthed i Statens Pengevæsen (So!), hvoraf vi nu nyde Fordelene. At rokke den Tillid, som Pengevæsenet har faaet, baade i Udlandet og i Indlandet, vilde, efter min Formening, være et meget betænkeligt Foretagende; og jeg skal derfor, saa meget som jeg formaaer, fraraade dem at gjøre et Skridt,

hvoraf Ingen af os kan beregne Følgerne. Hvad Forslaget under Nr. 38 angaaer, det subsidiaire nemlig, som den ærede Forslagsstiller har beholdt, da formoder jeg, at den høitagtede Finantsminister vil andrage paa, at den Bestemmelse, som derved er foreslaaet at skulle udgaae af Paragraphen, beholdes, og at han vil oplyse Thinget om sine Grunde derfor. Jeg skal derfor ikke indlade mig videre paa denne Deel.

Finantsministeren: Ogsaa jeg maa ansee det for særdeles uheldigt, at de to Endringsforslag ere blevne stillede, og at Thinget derved er blevet ført ind paa en Discussion, som her ikke let kunde føre til nogen Afgjørelse af det Spørgsmaal, som det ved disse Endringsforslag maa antages tilstigtet at faae afgjort. Jeg skal ikke udtale mig om, hvorvidt Bankens Octroy hjemler eller ikke hjemler den nogen Ret i den omtalte Henseende; jeg skal heller ikke udtale, hvad Regjeringen i Almindelighed eller jeg i Særdeleshed kunde have for en Anskuelse om disse Forhold. Jeg skal kun tillade mig at fremføre for det høitærede Thing, at det mellem alle Jurister er anset for et meget tvivlsomt Spørgsmaal, om Bankens Octroy ikke hjemler Banken Ret til at formeene Lovgivningen uden Bankens Samtykke at udstede saadanne Creditbeviser som dem, hvorom her handles, og jeg skal dertil føie, at der foreligger en bestemt Erklæring fra Banken, at den, for det Tilfælde at Regjeringen igjennem Lovgivningen vilde søge en anden Anskuelse udtalt, der kunne være i Strid med Bankens formeentlige Rettigheder, vil paastaae Spørgsmaalet afgjort ved Landets Lov og Ret. Det ligger i vore Forholds Natur baade før Grundloven og fornemlig efter den, at Banken er berettiget dertil, og ligesaalidt som den souveraine Konge inden Grundlovens Emanation var berettiget til at fortolke Octroyen paa en Maade, hvormed Banken ikke var enig, og efterat den havde erklæret, at den forlangte, at Spørgsmaalet skulde undergives Domstolens Afgjørelse, ligesaalidt er den nærværende Lovgiver, der med Kongen deeltager i Lovgivningen, berettiget dertil. Det har saaledes, forat Regjeringen kunde faae den fornødne Handfrihed, været nødvendigt saavel med Hensyn til